

ת"פ 2004/11/17 - מדינת ישראל נגד מחמוד חדר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2004-11-17 מדינת ישראל נ' חדר
בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמוד חדר

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו איום על מאבטח הרכבת הקלה, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין")

עובדות כתב האישום

2. על פי כתב האישום, ביום 19.7.17 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, ברכבת הקלה - תחנת "שמעון הצדיק" בירושלים, איים הנאשם על המאבטח דוד חליקה בפגיעה שלא כדין בגופו, בכוונה להפחידו או להקניטו בכך שלאחר שעלה אל הרכבת, אמר לחליקה: "מה עוד לא רצחו אותך? אם לא, אני ארצח אותך" ובהמשך אמר: "אני מסוגל לרצוח אותך".

תשובת הנאשם לכתב האישום וגרסתו

3. הנאשם כפר באשמה וטען שלא איים על חליקה. עוד טען שחליקה הוא אשר מתנכל לו באופן קבוע ובאירוע המתואר בכתב האישום הלה קילל אותו, איים עליו, השפיל וביזה אותו והכול יחד עם מאבטח נוסף - בר-ששת.

בסיכומיה טענה ההגנה שלא הוכחו היסוד העובדתי והיסוד הנפשי שבעבירת האיומים וכן טענה למחדל חקירה שבאי בדיקת המיקרופונים ברכבת.

גדר המחלוקת

4. יש לדון אפוא בשאלות הבאות:

האם אמר הנאשם את הדברים שיוחסו לו בכתב האישום?

האם אמירת הדברים משכללת עבירת איומים הן מבחינת הרכיבים העובדתיים והנסיבתיים והן מבחינת רכיבי היסוד הנפשי?

האם אי בדיקת המיקרופונים מהווה מחדל חקירה והאם בכוחו של מחדל זה להוביל לזיכויו של הנאשם?

דין והכרעה

האם אמר הנאשם את הדברים שיוחסו לו בכתב האישום?

5. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהנאשם אמר את הדברים שיוחסו לו וזאת על יסוד האמון שנתתי בעדי התביעה ובגרסתם. מנגד, דחיתי את גרסת הנאשם שאותה מצאתי לא אמינה.

אפרט את עיקרי הנימוקים שעומדים בבסיס החלטתי:

6. **ע"ת 1 אסף בר-ששת**, העיד שהוא משמש ראש צוות מאבטחים ברכבת הקלה מזה שנתיים וחצי וכך גם היה בעת האירוע. בסיום משמרת עלה לרכבת בתחנת גבעת התחמושת יחד עם המאבטח חליקה.

את התרחשות הדברים בתוך הרכבת תיאר בעדותו כך:

" כשעליתי מהתחמושת, הלכנו לכיוון סוף הקרון בדלת האחרונה ואז ראינו את אותו בן אדם שאיים על דוד, הוא אמר לדוד "מה, עדיין לא רצחו אותך". בהתחלה לא כל כך הבנו את הכוונה שלו. אמרנו לו, מה, מה, לא הבנו. הוא אמר "עדיין לא רצחו אותך. אם לא, אז אני ארצח אותך". החלטנו שהוא לא ימשיך בנסיעה מחשש שהוא יפגע בנוסעים. ביקשנו ממנו לרדת מהרכבת. כאשר הוא ירד הוא התחיל לקלל, לצעוק, לאיים, המשיך במסע האיומים שלו. ניסינו להוציא אותו מהתחנה, ביקשנו ממנו שיצא מהתחנה וכשהגענו לכיוון סוף התחנה, צוות של מג"ב, יסמ"ג ירושלים, יצא מבסיס מג"ב יהודאי, שאל אותנו אם הכול בסדר. אמרתי לנהג של הרכב שאותו בן אדם איים על אחד המאבטחים שהוא ירצח אותו ומשם זה עבר לטיפול של מג"ב" (פרוטוקול עמ' 5).

בהמשך, בהיותם מחוץ לרכבת, לאחר שנאמר לנאשם שירד מהרכבת ולא ימשיך בנסיעה, המשיך הלה בהתנהגותו התוקפנית. בעדותו תיאר העד את הדברים כך:

"אחרי שאמרנו לו שהוא לא ממשיך בנסיעה, זה היה בחוץ, הוא התחיל להתלהם, לקלל, לצעוק ואמר אני ארצח אתכם. זה היה מיד אחרי שיצאנו מהרכבת, לפני שהגיעו מג"ב" (פרוטוקול עמ' 8).

העד שלל היכרות מוקדמת עם הנאשם (פרוטוקול עמ' 6), כך גם אישר שאינו מסוגל לזהותו (פרוטוקול עמ' 7). העד הסביר שזכר את המקרה כיוון שמדובר בפעם הראשונה שמאיימים עליו ברצח (פרוטוקול עמ' 7).

7. עדותו של בר-ששת נתמכת בעדותו של ע"ת 2, דוד חליקה, מאבטח ברכבת הקלה שכיום משמש בתפקיד אחמ"ש שהעיד כך:

"אני לא זוכר אם אותו בחור ישב כבר בקרון או שהוא עלה מהתחמושת. אני לא סגור על זה. אני כן זוכר שהוא התיישב על ידנו ואמר לי "עוד לא רצחו אותך" אמרתי לו "מה?" לא הבנתי מה הוא רוצה ממני בהתחלה, שאלתי אותו "מי אתה, מה אתה" ואז הוא אמר לי "אם לא רצחו אותך, אני ארצח אותך". באותו רגע הורדנו אותו לבדיקה בשמעון הצדיק, כמובן שהוא סירב לבדיקה ולרדת מהרכבת, הצגנו לו את הסמכויות שלנו כמאבטחים. כשירדנו מהרכבת הוא המשיך בהתלהמות שלו, עבר כוח מג"ב שראה אותנו עם הבחור, הצטרף אלינו לבדיקה והוא הועבר לטיפול משטרה. היינו בקשר איתם רק בבדיקה עצמה. סיימנו משמרת והלכנו. אין לי מושג אחרי זה מי לקח אותו מה עשו אתו. גם בבדיקה הוא קילל ואיים גם מול השוטרים" (פרוטוקול עמ' 10).

בעדותו התייחס לפער שבין עדותו להודעתו ומסר שהוא אינו זוכר אם האיום בנוסח "אם לא אני ארצח אותך" נאמר לו לפני שהגיב לדבריו הראשונים של הנאשם שאמר לו "עוד לא רצחו אותך" או לאחר מכן.

אשר להתנהגותו של הנאשם לאחר שירד מהרכבת, בעדותו תיאר את הדברים כך:

"אמרנו לו שאם הוא לא יבדק יבדקו אותו בכוח. כל אחד מאתנו הציג לו את הסמכויות שלנו. כשראינו שהבן אדם לא מחובר, מג"ב לקחו החלטות. בזמן הזה הוא התלהם, קילל, איים. כשהיינו אתו בחוץ, הוא דווקא זה שאיים ואמר אני אזיין אתכם, תביאו שב"כ.. זה גם אני לא זוכר כ"כ את המילים שמה, אבל זה מה שהוא אמר. אני רק זוכר שהוא אמר "גם משטרה לא מאיימת עלי ואף אחד לא מאיים עלי" (פרוטוקול עמ' 15).

בחקירתו הנגדית שלל שהנאשם אמר לו מחוץ לרכבת: "אני ארצח אותך" אולם מסר שאינו זוכר אם הנאשם אמר: "אני ארצח אתכם" (פרוטוקול עמ' 10).

העד שלל את הטענה שהוא מתנכל לנאשם (פרוטוקול עמ' 10), בהודעתו - נ/1, אישר שנתקל בנאשם כחודש לפני האירוע דנא, בדק אותו והנאשם גילה עצבנות.

בתשובה לשאלה מדוע לא סיפר בהודעתו על קללות שאותן הזכיר בעדותו, השיב שהתייחס כעיקר לעניין האיום ברצח ולא "למילים הקטנות" (פרוטוקול עמ' 17).

8. עדותה של שוטרת מג"ב ע"ת 3, סמ"ר מאי מיטריני תומכת בעדויות המאבטחים ושוללת את גרסת הנאשם. מדובר בעדה שאינה מעורבת באירוע ואינה עדה מעוניינת.

דוח הפעולה שערכה - ת/1 - הוגש בהסכמה.

מהדוח עולה שהפונים היו המאבטחים אשר דווחו שהנאשם איים עליהם. לאחר שהצביעו על הנאשם, ביקשו ממנו השוטרים שיתלווה אליהם לטובת בירור זיהוי. בתחילה סרב ואמר: "אני עומד פה" וכן: "אני לא פוחד ממכם" ולאחר שהודע לו שהוא מעוכב צעק: "אני הולך לשער שכם" בצורה מאיימת ומחשידה - כדבריה.

בדוח תיארה מה אמר לה חליקה עוד בהיותו בזירה:

"יצרתי קשר עם המאבטח דוד ישי חליקה [...] שלטענתי החשוד ניגש אליו ברכבת ואמר לו: "מה אתה עדיין חי?" המאבטח ענה לו: "מה אתה יכול לעשות? "חשבתי רצחו אותך, אם לא אני ארצח אותך" המאבטח [...] הוריד אותו מהרכבת ולטענתי (כך במקור - א"כ) החשוד אמר: "אני אזיין אתכם, אני ארצח אתכם".

העדה ציינה בדוח ואף העידה שהמאבטחים הם שפנו לכוח מג"ב וכי הנאשם אמר שאין לו תעודת זהות והוא אינו מתכוון להזדהות אולם במהלך חיפוש שנערך על גופו נמצאה תעודת הזהות שלו (ת/1 ופרוטוקול עמ' 18 ועמ' 19).

העדה מסרה בדוח ואף העידה על תלונתם המידית של המאבטחים, תלונה שיש בה תמיכה ממשית בגרסתם:

"ש. כשהם אמרו לך שהוא איים עליהם אמרו במה היה האיום

ת. אני זוכרת שאמרו הבן אדם מאיים עלינו הורדנו אותו מהרכבת יצאנו מהניידת כדי לבדוק אותו ולזהות אותו

ש. אם היו מספרים לך מה אמר להם, איך איים, היית רושמת.

ת. אני גם קראתי את הדו"ח ונזכרתי שהם אמרו לנו שהוא איים שירצח אותם שהם באו אליו ברכבת הוא פנה אליהם ואמר לאחד מהם "מה אתה עדיין בחיים". ואז הוא אמר לו כן יש אם זה בעיה, ואז החשוד ענה להם כן חשבתי הרגו אותך אם לא אני ארצח אותך.

ש. מתי הם אמרו לך את זה כשהיית בניידת.

ת. בניידת הם אמרו שהוא מאיים עליהם. אני לא זוכרת אם הם אמרו את שאר הדברים ברכב או לא" (פרוטוקול עמ' 19).

בעדותה ציינה שלא הבחינה שהנאשם התלהם כלפי המאבטחים וזאת על פי מה שזכור לה (פרוטוקול עמ' 19).

בעניין זה אציין שגם אליבא דנאשם עצמו, שוטרי מג"ב הגיעו בשל צעקות שהוחלפו בין הצדדים (פרוטוקול עמ' 21 ש' 20-21), כך שלא מצאתי שיש בתשובה זו לסתור איזו מהגרסאות.

9. אשר לטענות ההגנה בנוגע למהימנות עדי התביעה, לא מצאתי שהפערים שעליהם הצביע ב"כ הנאשם בסיכומיו פוגמים במהימנות עדי התביעה.

ליבת הגרסה בכל העדויות תאמה באופן שכל עדות חיזקה את רעותה. הפערים בעדויות נמצאו בפרטים שאינם מהותיים ואינם יורדים לשורשו של עניין. מדובר בהבדלים טבעיים שניתן להסבירם בחוסר זיכרון, בחלוף זמן, בנוכחותו של עד בשלב הרלוונטי, בזווית מבטו, במידת הקשב שלו ובמיקוד שלו בפרט בנוגע למה שנתפס בעיניו כעיקר אל מול מה שנתפס כטפל.

ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשפט.

לעיתים ימצא עד מהימן אף שקיימים פערים מסוימים בגרסתו כתוצאה מחוסר זיכרון וזאת בשל מגבלות הזיכרון האנושי.

בהתייחס למגבלות זיכרון אלה, יפים דבריה של פרופ' נילי כהן, במאמרה **"זיכרון, שכחה ותקדים"** המשפט י"ג 195, 200-100 (התשס"ט), אשר אוזכרו בפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 175/10 **חנוכיב נגד מדינת ישראל** (28.07.2011) ומצאתי לנכון להביאם כאן כלשונם.

"אחד התפקידים המרכזיים של בתי המשפט הוא לקבוע מה היה, והקביעה הזאת היא חלק חיוני של ההחלטה. בעניין זה השופט פועל כהיסטוריון (מן הזן הישן) על פי ציוויו של לאופולד פון רנקה: תפקידו לשחזר את הסיפור כפי שהיה ("wie es eigentlich gewesen") באמצעות זיכרונם הפרטי של עדים וראיות אחרות. מן הסיפור עולה המסקנה המשפטית. במשפט הפלילי יש להוכיח כי הנאשם רצח, גנב, מעל. במשפט האזרחי יש להוכיח כי נחתם הסכם בין רחל ללאה, ולפיו רחל נותנת הלוואה ללאה. כל אלה הן מסקנות משפטיות המבוססות על עובדות. בניית העובדות מבוססת על שחזור העבר. כפרטים זיכרוננו לקוי: הזיכרון שלנו מועט ודל. אנו שוכחים מה שהיינו שמחים לזכור, וזוכרים מה שאולי היינו שמחים לשכוח. יתר על כן: לעתים אנו זוכרים באופן מוחשי דברים שלא התרחשו מעולם. זיכרוננו של אחד אינו דומה לזיכרוננו של אחר, ואף כי כמה אנשים יכולים להיות עדים לאותו אירוע, רישומו של האירוע על כל אחד מהם יכול להיות שונה לחלוטין [...] חולשות הזיכרון מאפיינות את כולנו"

בהתאם לדברים אלה, בחנתי את הפערים שנמצאו בעדויות ושעליהם הצביע ב"כ הנאשם ולא מצאתי כאמור שיש בהם להשליך על מהימנות העדים.

ב"כ הנאשם טען שמועד מסירת הודעות המאבטחים בחלוף כחודשיים ומעלה ממועד האירוע, מעורר תמיהה. ברם לא המאבטחים קבעו את מועד חקירתם אלא המשטרה. בהתייחס לתהייה כיצד נחקר הנאשם ללא שנחקרו קודם לכן המאבטחים, אומר שהנאשם נחקר במשטרה על יסוד דוח הפעולה - ת/1 שם נמסרה גרסתם הראשונית של המאבטחים. לפיכך לא מצאתי שיש בעניין זה כדי לגרוע ממהימנותם של המאבטחים.

כך טען ב"כ הנאשם בנוגע לפערים מסוימים שנמצאו בתוכן הדברים שנאמרו, בסדר שבו נאמרו ובמיקום הנאשם והמאבטחים. מצאתי שמדובר בפערים מינוריים שניתן להסבירם בנקל בהסברים דלעיל והם אינם משפיעים על ליבת הגרסה שעליה חזרו כל העדים בצורה ברורה ומשכנעת.

וכך גם בנוגע לפערים ביחס לדברים שהתרחשו מחוץ לרכבת אשר ניתן להסבירם באותו אופן. בעניין זה יצוין שביטוי לקללות ולאיומים שהשמיע הנאשם מחוץ לרכבת מצאתי בדוח הפעולה - ת/1 שנרשם ביום האירוע וכן בהודעותיהם של המאבטחים חליקה (נ/1 ש' 35) ובר-ששת (נ/2 ש' 11) אשר הוגשו מטעם ההגנה לשם הוכחת סתירות. כך שלא מדובר בהמצאה מקרוב של מי מהעדים. מכל מקום איומים אלה לא יוחסו לנאשם בכתב האישום ואין צורך לקבוע ממצא עובדתי בעניינם.

10. מנגד, לא מצאתי את גרסת הנאשם אמינה ובפרט נוכח הסתירות שנתגלו בין גרסתו לגרסת השוטרת מיטרני שכאמור אינה עדה מעוניינת.

הודעת הנאשם הוגשה בהסכמה - ת/2.

בעדותו שטח הנאשם את השתלשלות הדברים מנקודת מבטו וסיפר ששני המאבטחים איימו עליו, השפילו וביזו אותו. לגבי אחד מהם - זה המרכיב משקפיים, טען שהוא נוהג להתנכל לו כל אימת שהוא נתקל בו ברכבת:

"אני הייתי בתחנת שמעון הצדיק, בדרך לתחנה המרכזית. עמדתי שתי דקות עד שהגיעה הרכבת ועליתי לרכבת והמאבטח היה עומד לבד. הוא קרא למאבטח השני, הם הסתכלו עלי והתחילו לדבר ביניהם. עליתי לרכבת, ישבתי רגיל ברכבת, הם עמדו על ידי והתחילו לדבר וצחקו ביניהם. ירדתי מהרכבת [...] הייתי אני יורד מהדלת, נפתחו הדלתות של הרכבת והם רדפו אחריי. הגיע המאבטח השני והעמיד אותי והוא אמר לי: "אל תעשה בעיות, אל תעשה מעצמך גבר, אני אשבור לך את הפנים. מה המאבטח השני אמר לך עלי, יש ביני לבינך סכסוכים, בעיות". פחדתי קצת. המאבטח השני התחיל לזרוק מילים: "תיזהר ממני", הוא אמר לי: "אני אזיין אותך". אמרתי למאבטח הראשון: "אתה עדיין ברכבת?". הוא התחיל לצעוק עלי, הם דחפו אותי מהתחנה בכוח. הוא קילל אותי: "אני אזיין אותך, אני אזיין את אימא שלך". הוא התחיל לקלל את אימא שלי ואני התעצבנתי. אני קיללתי אותו מרחוק, היו ניידות של

לוחמי מג"ב והתחלנו לריב בינינו. היו צעקות בקול רם. הניידות משטרה הם עצרו בגלל הצעקות שלנו. המשטרה שאלה: "יש משהו". אני אמרתי ללוחמי מג"ב שהם מחפשים בעיות. המאבטח נתן להם סימן ביד שיעצרו וממרחק רחוק שיגיעו. הניידת משטרה נעצרה, הם לקחו את תעודת הזהות שלי והם לקחו אותי לצד, עשו לי חיפוש, נעליים, מכנסיים, על כל הגוף וגם נתנו לי קצת מכות. אמרתי להם שכל יום המאבטח הזה עושה לי בעיות. השוטר אמר לי אתה מעוכב. (פרוטוקול עמ' 21).

את השלב לאחר שירד מהרכבת תיאר כך:

" כשירדנו מהרכבת, התחלנו לדבר שטויות: "תעזוב אותי". "תלך מהרכבת". הוא אמר: "אני יכול להוציא אותך מהתחנה. זו העבודה שלי". אמרתי לו: "לא צריך. אני אלך בלי כוח" [...] אני ירדתי לבד. הבחור השני קרא לי אמר: "תעמוד" אמרתי: "כן?" אמר: "אתה עושה פוזות פה כמו אבו עלי. אני אשבור לך את הפנים שלך". אמרתי לו: "תשבור את הפנים שלי. אם הוא דיבר אתך עליי" הוא אמר: "יאללה סע". אמרתי לו: "אני אסע, בלי כוח בלי ידיים, אני אלך לבד". אמרתי לבחור השני: "אתה תשלם על זה". (פרוטוקול עמ' 22).

כשנשאל בחקירתו הראשית אם אמר למאבטח: "מה, עוד לא רצחו אותך. אם לא אני ארצח אותך", השיב הנאשם שהוא אינו יודע מה פירוש המילה לרצוח בעברית. דא עקא שבהודעתו במשטרה השתמש במילה "ירצח" עת טען שהמאבטח אמר לו: "אני ירצח (כך במקור-א"כ) אותך" (ת/1 ש' 21).

הנאשם טען בעדותו שכשביקשו ממנו תעודת זהות "אמרתי אין בעיה נתתי" (פרוטוקול עמ' 24). ברם מדוח הפעולה של השוטרת מיטריני - ת/1 עולה שהנאשם אמר לה שאין ברשותו תעודה והוא אינו מתכוון להזדהות. ורק בחיפוש שנערך על גופו נמצאה תעודת הזהות שלו.

כך גם טענת הנאשם בעדותו שלפיה אמר לשוטרת מיטריני שהמאבטח איים עליו והתנכל לו (פרוטוקול עמ' 21 ועמ' 24), לא מצאה ביטוי בדוח הפעולה - ת/1 כתגובה ספונטנית שלו. הטענה עלתה לראשונה רק מאוחר יותר בהודעתו במשטרה - ת/2.

כך גם טענת הנאשם בהודעתו (ת/2 ש' 16) ובעדותו (פרוטוקול עמ' 21 ש' 24) שלפיה ספג מכות משוטרי מג"ב, לא מצאה ביטוי בדוח הפעולה שם צוין בפירוש שלא היה שימוש בכוח כלפי החשוד.

כך גם טענת הנאשם בעדותו שלפיה המאבטחים דחפו אותו מהתחנה בכוח (פרוטוקול עמ' 18) לא הוזכרה בהודעתו - ת/2.

וכך גם טענתו בהודעתו (ת/1 ש' 14-15) שלפיה פנה לשוטר בניידת משטרה בבקשה להגיש תלונה נגד המאבטחים, לא מצאה את ביטוייה בדוח הפעולה. עם זאת בעניין זה נראה שהנאשם סיפר על פנייה לשוטר אחר שאולי נכח אף הוא בזירה שכן מיד לאחר מכן הוא מוסר "באו מג"ב ואמרו לי בוא" (ת/1 ש' 15) באופן שממנו משתמע שהשוטר לא היה שייך לאותו כוח מג"ב. לפיכך לא אתחשב בעניין זה כבעל משקל ממשי בקביעת מהימנות גרסתו.

הנאשם טען שעובר לאירוע פנה לראש צוות ברכבת, אדם רוסי, והתלונן על המאבטח שהתנכל לו (פרוטוקול עמ' 22-23). הנאשם סיפר על כך כבר בהודעתו (ת/1 ש' 27). עם זאת נמנע הנאשם מהזמנת ראש הצוות לעדות ואף לא הביא ראיות על כך שניסה לאתר ולא סיפק הסבר לאי הבאתו. על כן רואים אותו כמי שנמנע

מהבאת ראייה התומכת בטענותיו, הימנעות שפועלת נגדו ומחלישה את גרסתו. כידוע הלכה מושרשת היא שמעמידים בעל-דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראייה הפועלת לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלוונטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר לכך, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראייה, הייתה פועלת נגדו. ודוק, הימנעות מהזמנת עד הגנה לעדות, אשר על פי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה שבה דוגלת התביעה (רע"פ 6723/05 ג'אבר נגד מדינת ישראל (14.07.2008), ע"פ 8994/08 פלוני נגד מדינת ישראל (01.09.2009), ע"פ 11331/03 משה קיס (אריק-בר) נגד מדינת ישראל, פ"ד נט (3) 453 (2004), ע"פ 6056/07 אלחמידי נגד מדינת ישראל (26.03.2009)).

מכל המקובץ לעיל, מצאתי אפוא שהנאשם אמר את הדברים שיוחסו לו בכתב האישום.

האם הוכחו היסוד העובדתי והיסוד הנפשי שבעבירת האיומים?

11. מצאתי שיסודות העבירה הוכחו כדבעי.

ההלכה הפסוקה קבעה שדבר האיום צריך שיהיה מופנה לאדם שקלט את האיום. עוד נקבע שעל דבר האיום להיות רציני וממשי ולהטיל פחד ואימה מפני רעה צפויה שיש בה לפגוע באחד הערכים המנויים בסעיף 192 לחוק העונשין ובמקרה שלפנינו - פגיעה שלא כדין בגופו של המאויים.

עוד נקבע שמבחנו של האיום הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר. דהיינו יש לבחון אם הדברים נשאו אופי של איום לפי מבחן השפעתם האפשרית על האדם הסביר ולא על פי השפעתם הסובייקטיבית על מושא האיום.

מדובר בעבירת מטרה דהיינו עבירת התנהגות שבצדה מטרה. מאפייני הכוונה בעבירה הן הפחדה או הקנטה. די בכך שהמאיים הציב לנגד עיניו מטרות אלה והיה בעל מודעות ברמה גבוהה של הסתברות שהיעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב דבריו, כדי לצאת ידי חובת הוכחת הכוונה. (ועיין בי' קדמי "על הדין בפלילים" (חלק רביעי) (הדין בראי הפסיקה) מהדורה מעודכנת תשס"ו-2006 בעמ' 2130-2123 והאסמכתאות דשם).

המילים "מה עוד לא רצחו אותך? אם לא, אני ארצח אותך" שנאמרו למאבטח חליקה מקיימות את היסוד העובדתי - פגיעה שלא כדין בגופו של המאויים וכן את הכוונה להפחיד או להקניט המנויה ביסוד הנפשי - כמטרה. מדובר במשמעות הטבעית של הדברים כפי שיפרשן כל אדם סביר וניתן להסיק את המטרה שעמדה בבסיסם - הפחדה או הקנטה, מנסיבות אמירתם.

מחדלי חקירה

12. לא מצאתי שיש במחדל זה שבאי בדיקת המיקרופונים - ככל שאכן מדובר במחדל - כדי להוביל לזיכויו של הנאשם.

כאמור טען ב"כ הנאשם למחדל חקירה שבאי בדיקת המיקרופונים ברכבת הקלה, בדיקה שהייתה יכולה לשפוך אור על מה שאירע.

כידוע, אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (ע"פ 8447/11 סולימאן נגד מדינת ישראל (24.9.2012), ע"פ 8187/11 פלוני נגד מדינת ישראל (19.8.2013)).

השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 2694/14 **חדאד נגד מדינת ישראל** (6.9.2016), ע"פ 4226/11 **אבו חדיר נגד מדינת ישראל** (15.2.2016)).

נפקותו של מחדל החקירה תלויה אפוא, בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות שאותם מעורר הנאשם, והמסקנות תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין.

בענייננו הובאה ראייה שקיימים מיקרופונים ברכבת הקלה אולם לא הובאה ראייה שמיקרופונים אלה מקליטים ושומרים נתוני שמע, ודי בכך כדי לדחות את הטענה. ברם, גם אם אניח שלפנינו מחדל חקירה, וגם אם אניח שמחדל זה קיפח במידת מה את הגנת הנאשם, לא מצאתי שמדובר במחדל שיש בכוחו להוביל לזיכויו של הנאשם שכן התביעה הניחה לפני בית המשפט ראיות מספיקות להוכחת האשמה, להבדיל מראיות מקסימליות.

סוף דבר

13. מצאתי אפוא שהנאשם אמר את הדברים שמיוחסים לו בכתב האישום ושהדברים משכללים עבירת איומים, ועל כן אני מרשיעו באיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ט, 03 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.